

[Indenrigsministeren.]

inden dette Afslag beskæftigede jeg mig ogsaa personligt med Spørgsmaalet, og jeg vil gerne sige her, at jeg erkender, at Dele af Hvidovre Kommunes Beboere med Rette kan ønske lettere Adgang til Apotek, men med Hensyn til et nyt Apoteks Muligheder vil det ærede Medlem sikkert erkende, at Kommunens meget langstrakte Form vanskeliggør Sagen. Kommunen har ganske vist et fast Indbyggertal paa 9 500, og hertil kommer Sommerbeboere, ligesom nogle Beboere fra Brøndbyerne og Avedøre vil søge et saadant Apotek, men der maa sikkert paa den anden Side regnes med, at ca. 3 000—4 000 Indbyggere af den nordlige Del af Hvidovre stadig vil søge det nye Apotek i Rødovre, der aabnedes i 1938. Jeg har derfor ment, det vilde være rigtigt foreløbig at give lettere og billigere Adgang til Medicin ved Oprettelse af et eller to Haandkøbsudsalg; men jeg erkender, at Befolkningstilvæksten nok inden for et overskueligt Tidsrum vil gøre Spørgsmaalet om Oprettelse af et Apotek aktuelt.

Socialministeren (Ludvig Christensen):

Det ærede Medlem Hr. Steen har rejst det Spørgsmaal, om det ikke vilde være formaalstjenligt, at der i hver Sognekommune ned-sættes et Udvalg med den specielle Opgave at bringe de arbejdsløse og dem, der søger Arbejds-kraft, i Forbindelse med hinanden. Dette Spørgsmaal har Socialministeriet allerede i nogen Tid haft under Overvejelse. En effektiv Udnyttelse af de offentlige Arbejdsanvisningskontorer vilde sikkert kunne virke paa samme Maade, men det synes ganske umuligt i de fleste Landbokredse at faa Folk til at benytte disse Kontorer. Under disse Forhold er det rimeligt at overveje, hvilke andre Veje man kan gaa for at naa et bedre Resultat end hidtil.

Det ærede Medlem Hr. Elgaard har omtalt den stærke Stigning, der har været i de sociale Udgifter, og bedt mig meddele det høje Ting, om jeg forudser, at Beløbet stadig vil stige i hastige betydelige Spring, eller om vi er naaet saa vidt, at vi kan løse Opgaverne ogsaa i den kommende Periode uden yderligere Stigninger. Jeg tror, det ærede Medlem vil være enig med mig i, at ingen er i Dag i Stand til at give en begrundet Bedømmelse af dette Spørgsmaal. Hvis Krigen ikke var kommet, havde vi dog med Sikkerhed vidst, at Udgifterne til Aldersrenten paa Grund af den stadig stærkere Forskydning mellem Befolkningsklasserne aldersmæssigt set ustandselig vil bringe disse Udgifter til at stige. For Arbejds-

løshedsunderstøttelsens og for Socialhjæl-pens Vedkommende gælder, at disse Udgif-ter til enhver Tid vil være afhængige af den Beskæftigelse, der findes, og her gælder i Øjeblikket det lykkelige, at uanset at vi har en betydelig Arbejdsløshed, har vi dog Fredag den 3. November i Aar 16 000 færre ledige her i Landet, end vi havde paa samme Dato sidste Aar. Vi har i Aar kun 17,4 pCt. ledige mod 21,4 pCt. i 1938.

I øvrigt er de Omraader, hvor der har fundet Stigning Sted paa det nu forelagte Finanslovsforslag: Sygekasserne med ca. 1 Mill. Kr., Invaliderrenten med ca. 1 Mill. Kr., Aldersrenten med 5,4 Mill. Kr., Arbejds-løsheds-kasserne med 2,6 Mill. Kr., Fortsættelseskasserne med 0,2 Mill. Kr. og sindssyge med 1,5 Mill. Kr. Hvorledes Udviklingen vil blive under Forudsætning af, at Krigen fortsættes, og at vi ikke kommer tilbage til samme Prislæg, men kommer ind under andre økonomiske Vilkaar, vil jeg, som sagt, ikke kunne sige noget om.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram var inde paa Spørgsmaalet om, under hvilke Forhold der kan gives Militære Invalidere-rente, og mente, at naar en værnepligtig blev syg i Tjenesten og det ikke kunde bevises, at Sygdommen var opstaaet før Tjenesten, saa maatte der være Pligt til at yde Invaliderente. Dertil maa jeg sige, at dette Standpunkt vilde kræve en Lov-ændring, thi baade den tidligere Lov om Invalideforsørgelse og den nugældende Lov af 27. Marts 1934, der anvendes paa Til-fælde indtrufne efter 1. April 1934, kræver, at Sygdommen med Rimelighed skal kunne henføres til Tjenesten. Kan den ikke det, f. Eks. fordi den overhovedet ikke har noget med Tjenesten at gøre, kan der ikke ydes Militære Invaliderente. Noget andet er det, hvis det er Tjenesten, der bevirker, at en Sygdom eller tidligere Disposition kommer til Udbrud. Her maa Direktoratet for Ulykkesforsikring, eventuelt Ulykkes-forsikringsraadet, skønne med Bistand af de sagkyndige Læger, og det siger sig selv, at der skal meget til, for at Ministeriet kan tilsidesætte disse Institutioners velbegrundede Skøn. Det ærede Medlem bad om, at en konkret Sag vedrørende en ung Mand, der er blevet syg i Tjenesten, maatte blive genoptaget. Jeg er nu gjort bekendt med den paagældende Sag, og naar den er undersøgt, vil det ærede Medlem faa Med-delelse om Resultatet.

Det ærede Medlem har derefter beklaget sig over, at der i de 1½ Aar, Beskæftigelses-loven har haft Gyldighed, kun er henvist ca. 8 Mand til Læplantningsarbejder i